

PASAULES BESTSELLERS

KLĒRA SENDIJA

Loti
liela māja
laukos

VIENA MĀJA. TRĪS ĢIMENES.
KAS GAN VARĒTU NOIET GREIZI?

KLĒRA
SENDIJA

Loti liela
māja laukos

CLAIRE
SANDY

A Very Big House
in the Country

KLĒRA SENDIJA

Ļoti liela
māja laukos

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Se 524

Copyright © Just Grand 2015

Klēras Sendijas romāna "Ļoti liela māja laukos"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © MNStudio/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-904-5

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

*Šī grāmata ir veltīta Stīvenam un
Emīlijai Kārlailiem,
maniem vismīļākajiem jaunlaulātajiem*

PIRMĀ DIENA

OTRDIENA, 11. AUGUSTS

Miļie kaimiņi!

Paldies, ka barojat kaķi, smilšu peles un zivtiņas. Zivtiņas var nomirt. Mūsu mājā tā notiek bieži. Mans telefona numurs ārkārtas gadījumiem ir uz ledusskapja, bet, ja vien māja netiek iesūkta melnajā caurumā, lūdzu, nezvaniet – MUMS IR VAJADZĪGS ŠIS ATVAĻINĀJUMS.

*Īvija, Maiks, Skārleta, Dens un Meibla
Bučas*

Īstajā dzīvē nekas neizskatās tik labi kā reklāmas prospektos.

Īvija bija vairāk nekā pietiekoši veca, lai zinātu šo vienkāršo dzīves patiesību, taču, ģimenes *Ford Escort* automašīnai pukšķinot ārā no Londonas rietumu virzienā, viņa kļūst cerēja, ka irētā brīvdienu māja izrādīsies izņēmums.

Reklāmas prospekts viņai klēpī pārsteidzīgi solīja "paradīzi". Īvija pāršķīra spīdīgās lapas, automašīnai palēninot gaitu pie noplukušas kebabnīcas. Krāsu fotogrāfija tiksmīgi kavējās pie gara un taisna piebraucamā ceļa, ko ieskāva apcirptu koku dzīvžogs, atklājot skatienam iespaidīgu karaļa Džordža laiku arhitektūras monstros siltā cepumu krāsā. Varbūt "Aicinājuma muiža" būs tikpat skaista, kā izskatījās. Varbūt tā tiešām izrādīsies tāda kā paradīze.

– Cik vēl tālu? – aizmugures sēdekli ieīdējās Skārleta.

– Vēl bez gala, mīlā. – Īvija centās runāt bezrūpīgi. Viņa bija zvērējusi saglabāt savu mīļās māmiņas noskaņojumu visu šo ilgi gaidīto divu nedēļu laikā. – Un ieturi vismaz trīs minūtes ilgu pauzi, pirms jautā vēlreiz. – Taču, no otras puses, var gadīties, ka viņa atradīsies neizgulējušās, kopš pulksten sešiem rītā kravājušās mammītes noskaņojumā. – Tas būs tā vērts, kad mēs tur nokļūsim, es apsolu.

– Tā ir tikai kaut kāda garlaicīga māja, – noteica Skārleta, kura savos septiņpadsmit gados bija eksperte garlaicīguma jautājumos. – Tā ir veca.

– Un es tāpat, – nomurmināja Īvija. Viņa bija novecojusi par desmit gadiem šī brauciena laikā, un viņi vēl pat nebija sasnieguši M3 šoseju.

Kamēr ainava mainījās no drūmi ķieģeļsarkanās uz dzīvudrabam līdzīgo atrgaitās šoseju, priekšējos sēdekļos sēdošajiem vairāk nekā vienreiz nācās brīdināt aizmugurē sēdošos, ka tad, ja viņi neizbeigs pukoties, tie “griezīs mašīnu riņķī tūlīt pat”. Pačs rēja bez kādas sistēmas no ceturtā krustojuma līdz Stounhendžai, Dens saraudināja mazo Meiblu, dažādos veidos izkļiedzot vārdu “pakaļa”, Skārletas dusmas par izraušanu no draugu loka bija teju saredzamas tāpat kā noplukušais kažokādas apmetnis viņai ap pleciem.

– Ko?! – Maiku aizkaitināja Dena lūgums. – Kāpēc tu neaizgāji pirms izbraukšanas?

– Es aizgāju, – Dens atbildēja.

– Tev nāksies sakrustot kājas un paciesties, – noteica Maiks.

– Es arī gribu iet, – ierunājās Meibla, iečukstēdama savu sakāmo Pača kažokā. – Uz kurienu iet?

Kamēr Skārleta sargāja mūsu un brāli aiz dzīvžoga īpašiem gadījumiem paredzētajā apstāšanās vietā, Maiks apjautājās Īvijai:

– Vai tu iesaiņoji Mistersones kundzi II?

– Bez šaubām. – Viņi abi atcerējās ģimenes izbraukumu, kura laikā sākotnējā Mistersones kundze – neglīta lelle, kas visās malās bija aprakstīta ar pildspalvu un zaudējusi pusi matu, – bija pazudusi; toreiz Meibla piekļiedza visu Vukijholu. – Tev to vajadzēja zināt, – Īvija turpināja tajā pašā sazvēnieciskajā tonī, – ja vien tu būtu palīdzējis man sakravāt mantas. Kā tu apsolīji.

– Nu jā... – Maiks nošņaukājās, nopūtās un sāka knibināties ar navigatoru.

Kad viņš beidzot bija atgriezies mājās no darba, koferi jau bija sakravāti, ledusskapis iztīrīts, suns piesiets saitē, logi pārbaudīti (divreiz), ūdens pudeles piepildītas, *Kindle* grāmatu lasītāji uzlādēti, zāles ikvienai medicīniska rakstura problēmai sameklētas, veselīgi našķi sagatavoti un salikti paciņās, un mazākie bērni bija tik gatavi, ka viņiem atlika laiks atkal kļūt negataviem, aplaistot ar sulu savas tīrās drēbes un izlasot komiksus, kas bija nopirkti īpaši ceļojumam. Īvija pat bija atcerējusies pieslēgt taimerim mājas apgaismojumu, lai atbiedētu ikvienu laupītāju, kurš būtu pietiekoši neprātīgs, lai iztēlotos, ka Hererām pieder kaut kas zagšanas vērts. Mātēm ģimenes brīvdienas ir vēl stresaināks pasākums par komandējumu.

– Tu teici, ka aiziesi uz biroju tikai uz stundiņu un tad...

– Es zinu, zinu. – Maiks novēcināja roku pa gaisu. – Es aizrāvos. Ir grūti neaizrauties.

Īvija pablenza uz viņu, apzinādamās, ka tad, ja blenšanas objekts neskatās uz blenzēju, viss pasākums kļūst visnotaļ bezjēdzīgs. No ārpuses atskanēja būkšķis, pavēstot, ka maža meitene iekritusi pati savās čurās.

– Maik, padodies un paskaties uz mani. Es negrāšos velti izšķiest šo lielisko skatienu.

Kamēr viņš smējās, Īvija samekleja viņa plaukstu uz stūres un to saspieda.

– Aiziet, mīļais. Uzliec savu atvaļinājuma seju, – viņa teica. – Galu galā tavas kājas jau atrodas atvaļinājumā.

– Neaprunā šortus, – Maiks brīdināja, kamēr bērni sakāpa atpakaļ mašīnā.

– Kas tur ko aprunāt, – Īvija nevainīgi apjautājās, – ja ru-

na ir par desmit gadus veciem dzelteniem neilona šortiem, kas spurojas kājstarpē?

– Kājstarpe! – Dens iesaucās.

– Es tādēļ palaižu garām gada labāko ballīti, – noteica Skārleta, kad viņi bija apstājušies iedzert kafiju *Little Chef* kafejnīcā.

– Gan tu izdzīvosi, Skārleta, – atbildēja Īvija, palūkoda mās apkārt ar izmisīgu vēlmi ieraudzīt savu vīru ar piekrautu paplāti. Viņai bija vajadzīgs kofeīns, turklāt nekavējoties. Vēlams, intravenozi.

– Jūs organizējat manu dzīvi, – turpināja Skārleta.

– Jā, piedod par to. – Īvija zināja, ka strīdēties nav jēgas. – Ja tas var kalpot par mierinājumu, esmu ieplānojusi sabotāžāt arī Dena un Meiblas dzīvi.

– Man nav iebildumu, mammīt, – Meibla augstsirdīgi noteica.

– Tu esi ļoti mīļa, Meibla.

Parādījās Maiks ar augstu paceltu paplāti.

– Pagaidiet! – viņš noelsās, kad alkatīgas roķeles pasniedzās pēc laupījuma. Ar lielām ceremonijām viņš pasniedza Meiblai piena kokteili.

– Es prasīju banānu! – Meibla iesaucās, strauji mainīdama toni. – Šis ir zemeņu!

– Bet tev taču garšo zemenes, – noteica Maiks.

– Agrāk garšoja, – izlaboja Īvija, nopūzdamās un pieceldamās, lai atdotu atpakaļ noraidīto kokteili. – Pirms Dens viņai pateica, ka...

– Zemenes aug no cūku PAKAĻĀM! – iebrēcās Dens. Viņš bija priecīgs, ārkārtīgi priecīgs par izdevību nobrēkties "pakaļa" publiskā vietā.

– Kuš, Den, – Maiks bargi noteica. – Īvij, apsēdies. Meiblai nāksies samierināties ar to, kas ir.

Viņi uz brīdi saskatījās, izcīnīdami mēmu cīņu. Īvijas acis vēstīja: “Lai paliek vēl tikai šoreiz, un tad mēs varēsim ierasties galamērķī bez asinsizliešanas un asarām, un piena kokteiļa visiem matos.” Maika acis, tikpat izvairīgas un ar tādiem pašiem maisiņiem zem tām vēstīja: “Mēs tos bērņus izlutinām līdz nelabumam, un es esmu nosēdējis pie stūres divas stundas, un, kad es biju Meiblas vecumā, ņēmu to, ko man deva, sasodīts.”

– Patiesībā, – sacīja Meibla, – man tiešām garšo zemenes.

Kā suga borderkolliji ir ārkārtīgi inteligēnti; Pačs bija palaidis to garām. Viņš nemācēja ganīt aitas vai pasaukt palīdzību, toties labi prata krist no priekšmetiem un ieķerties priekšmetos (turklāt vēl iebāzt galvu citos priekšmetos), tāpēc bija neizbēgami, ka viņš atbrīvosies no saitēs un metīsies skriešus pa krūmiem apaugušo klajumu aiz kafejnīcas, nepievēršot uzmanību skaļajiem saucieniem, kuros izskanēja viņa vārds (Īvija nebija droša, vai Pačs maz zina pats savu vārdu), izvairoties no Maika aizvien izmisīgākajiem mēģinājumiem viņu notvert.

– Tēt, nesavaino viņu! – sauca Skārleta, kad Maiks kārtējo reizi iegāzās dubļos.

– To džemperu var tīrīt tikai ķīmiskajā tīrītavā! – kļiedza Īvija, kad neizdevās kārtējais regbija gājiens.

– Tas atgādina tās draņķa vēršu cīņas, – sacīja Skārleta.

– Viņa teica “draņķa”, – noteica Meibla.

– Šis radījums, – sacīja Maiks, nomezdamš pretojošos Paču uz aizmugures sēdekļa, – pēc atvaļinājuma dosies taisnā ceļā uz suņu patversmi.

Neviens to neņēma nopietni. Visi zināja, ka Maiks suni mīl ar tādu pašu privātīpašniecisku mīlestību kā pārējos, kas bija sastūķēti smacīgajā automašīnā kopā ar viņu. Īvija parraudzījās uz vīru, viņam ieslēdzot pirmo pārnese. Pāris dienas lauku gaisā, un sarauktā piere paliks pagātnē – tāda bija teorija. Maiks darīja nopietnu darbu un uztvēra to nopietni; pienākumi bieži vien viņu aizkavēja brīvdienās un vakaros. No vienas puses, Īvija necieta šādu iejaukšanos, taču, no otras puses, apskauda viņa mērķtiecību.

– Līdz cik zaļajām pudelēm, – Dens apjautājās, – mēs bijām tikuši tajā dziesmā?

– Īsti nezinu, – Maiks atbildēja. – Taču es zaudēju dzīvotgribu jau pie trīsdesmit astotās.

– Tētis joko, – sacīja Īvija.

– Tētis nejoko, – sacīja Maiks.

Viņa ārkārtīgi īsajos, tumšajos matos bija smiltis, un viņa ne gluži lielais, taču neapšaubāmi izteiksmīgais deguns bija nosmērēts ar dubļiem. Īvija sajuta patīkamu gandarījuma apziņu par to, ka ir ieguvusi tik veselīgu eksemplāru tikai savā rīcībā. Tā bija sajūta, kas viņu pārņēma vēl aizvien, pat pēc divdesmit gadiem. Tiesa, tagad tā viņu pārņēma retāk nekā agrāk un pilnībā izgaiss, kad viņas skatiens aizklīda zemāk par vīra jostasvietu; iekāres pilnais lepnums nespēja uzveikt Maika dzeltenos šortus.

Bērni bija iekārtojušies aizmugures sēdekli pēc auguma. Te būs daži eksemplāri, kurus esam sarūpējuši, Īvija domāja.

Neviens nezināja, no kurienes nāk Dena rudais ērkulis, taču Skārleta bija mantojusi Īvijas nepaklausīgo, grūti ievieojamo matu kodežu. Skārletas acis pēc formas arī bija tādas pašas kā Īvijai – ieslīpas, jūras zaļas, nosodošas vai piedodošas atkarībā no noskaņojuma un menstruālā cikla dienas, lai arī tās bija paslēptas aiz tik biezas acu zīmuļa kār-

tas, kas pat Kleopatrai būtu likusies nedaudz pārmērīga. Dens bija kalsns, tāpat kā tēvs, kamēr Skārleta izskatījās "spēcīga" (tas bija oficiālais apzīmējums), tāpat kā māte.

Un Meibla, viņu pastarīte – pārlicinošs punkts viņu bērnu barā – bija mantojusi tēva tumšos matus un gudrās, meklējošās, reizēm neizprotamās acis. Tomēr vasarraibumi uz viņas deguna, – Īvija privātīpašnieciski sprieda, ir tādi paši kā manējie.

Viņa sarauca pieri.

– Den, kas noticis ar tavu seju? – Izejot no mājām, Dens bija izskatījies tīrs un spodrs, bet nu atgādināja ogļraci pēc maiņas.

– Nezinu. – Dens paraustīja plecus. Tādi sikumi kā ikdienas higiēna viņam neko daudz nenožīmēja; viņš bija aizņemts cilvēks, kuram ir jāsalauž pietiekoši daudz mantu un jāsakaitina pietiekoši daudz cilvēku. – Kāpēc tu neuzaicināji nevienu manā vecumā, mammu? Man nebūs neviena, ar ko spēlēties.

– Pasaulē valda desmitgadīgu puiku deficīts, vai tu neesi dzirdējis? Esmu pārlicināta, ka tava lielā māsa tev ļaus čupoties kopā ar viņu.

– Jā, kā tad, – noteica Skārleta, iesmejoties pirmo reizi kopš izbraukšanas no Londonas. – Tas būs ārkārtīgi patīkami – čupoties ar kādu, kurš urbina degunu un saglabā salktušos puņķus vēlākam laikam.

– Kurš zina kādu labu joku? – Maiks likās tikpat sirsnīgs kā tēvs brokastu pārslu reklāmā.

Īvija nodrebēja. Viņa bija dzirdējusi visus iespējamus bērnu jokus. Augstais Dievs, ja Tu esi un vēl aizvien runā ar mani, viņa lūdzās, neļauj Meiblai izstāstīt joku par vistu, kas gāja pāri ielai.

– Jā, – Meibla iesaucās, – vai vista... ? Nē, pagaidiet, es